

ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΑ

Εν Σχολείῳ.

Διδάσκαλος διδάσκων ἀπαντᾶ τὴν λέξιν «πλουσιώτατος» καὶ τὴν ἐξηγεῖ ὡς ἐξῆς.

Πλούσιος θὰ εἴπῃ ἓνας ὅπου ἔχει ὀλίγα, πλουσιώτατος θὰ εἴπῃ ἓνας ὅπου ἔχει πολλά, ὅπως τὸ φῶς φωτός, ὅπου φῶς θὰ εἴπῃ φῶς ὀλίγον, φωτός θὰ εἴπῃ φῶς πολύ.

Γιὰ σου! Δάσκαλε!

Καθ' ὁδόν.

Διδάσκαλος τοῦ παλαιοῦ συστήματος καυχόμενος ἔλεγεν εἰς Δημοδιδάσκαλον τοῦ νέου συστήματος.

— Οἱ μαθηταὶ μου γράφουσι, καθ' ὑπαγόρευσιν χωρὶς ἀνορθογραφίαν.

— Ἐγὼ, ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος, ἐπιθυμῶ τῆς λέξεως «Ταμεῖον» τὸ μὲν νὰ τὸ γράφωσιν οἱ μαθηταὶ μου μὲ ἰῶτα ἀλλὰ νὰ διδάχθῶσι νὰ μὴ κλέπτωσι τὸ ταμεῖον.

Σωσταααά!

Ἐν Ξενοδοχείῳ.

Εἰς κύριος.

— Φέρε μου Γρίνην μὴ μερίδα κρέας ψητό.

Ὁ Γρίνης τὸ φέρε.

— Ὅχι, ἀδελφέ, τί κρέας εἶναι αὐτό; Πάρτο καὶ φέρε ἄλλο· νὰ ᾔηται λίγο ἀνθρωπινό.

— Ἄ! ἀνθρωπινό! Καὶ τί μᾶς πῆρες; γὰρ ἀνθρωποφάγους!

Οἰκογενειακᾶ.

Υἱὸς καὶ μήτηρ.

— Μαμά· τί θὰ εἴπῃ αἴσο καθάριος ἀλλὰ μὴ καλλοπιστής», ὅπου λέγει τὸ σημερινὸν μάθημά μου.

— Νὰ ᾔσαι καθαρὸς καὶ ὄχι νὰ φτιάνεσαι διὰ νὰ φαίνεσαι ὠραῖος.

— Γιὰ νὰ ᾔσαι καθαρὰ μητέρα καὶ σὺ βαίνεις ἀλοιφαῖς στὸ πρόσωπό σου;

Τακτικός.

Τὸ Μὴ Χάνεσαι ἐν τῷ Βαρβακείῳ.

Παράδοσις Ἱστορίας

Καθηγητής. Ἐσύ.... μάθημα (ὁ μαθητὴς ἐξέρχεται), περὶ τίνος ἔχομεν;

Μαθητής. Ἐχομεν περὶ . . . περὶ . . . περὶ . . .

Καθηγητής. Τί λὲς βρέ; περὶ καὶ περὶ, λέγε! περὶ τίνος ἔχομεν;

Μαθητής. (μετὰ στενοχωρίας) περὶ τῶν Πειστρατιδῶν.

Καθηγητής. Τί λὲς βρέ. Πῶς κάνει ἡ ὀνομαστική;

Μαθητής. (σκεπτόμενος) ὁ Πειστρατίδης, ᾗ! ᾗ! ἡ γενικὴ πληθυντικὴ Πειστρατιδῶν.

Καθηγητής. Μίλα καλὰ βρέ παιδί μου τί θὰ πῇ Πειστρατιδῶν. Ἐπὶ τέλους λέγε ἐξακολούθει.

Μαθητής. (λέγει ἀσχετα τινὰ ὡς πρὸς τὸ μάθημα) μένει ἀκίνητος μὴ λέγων τί, ἀλλὰ ἐλπίζει τὸν Καθηγητήν.

Καθηγητής. Δὲ λὲς πῶς δὲν ξέρεις,

Μαθητής. Ἐέρω, ξέρω.... ἀλλὰ... ἀλλὰ, βοήθησέ με.

Καθηγητής. Τί λὲς βρέ! νὰ σὲ βοηθήσω;

Μαθητής. Βοήθησέ με κύριε Καθηγητά.

Καθηγητής. Κολύμπι εἶνε νὰ βοηθήσω, ἔλα κάτω κάτω.

Μαθητής. (ἐπιμένει ὅπως τὸν βοηθήσῃ) ξέρω... ξέρω...

Καθηγητής. Τοῦ σημειώνει εἰς τὸν κατάλογον ἓνα μεγάλο μεγάλο Μηδενικόν.)

Μαθητής (στενοχωρούμενος κάθεται εἰς τὸ Θρανίον) ξέρω ξέρω... ἀλλὰ.

(Ἱστορικόν...)

Ξέρω.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Εἰδοποίησις ἐν τινι ὑποδηματοποιεῖῳ.

«Παρακαλοῦνται ὅσοι κύριοι καὶ κυρίαὶ ἐπιθυμοῦσι ν' ἀγοράσωσι τὰ ὑποδήματά μας, νὰ ἔλθωσι πολὺ ταχέως, διότι δὲν θὰ διαρκέσωσι πολλὰς ἡμέρας.»

Μάγειρός τις παρουσιάζεται πρὸ τίνος Κυρίας.

— Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶσθε Γάλλος;

— Βεβαίως, κυρία μου.

— Πολὺ καλὰ! Ποῖοι εἶναι οἱ ὄροι σου;

— Πρῶτον θέλω νὰ ἐξέρχωμαι τέσσαρας φορὰς τὴν ἐβδομάδα.

— Διὰ ποῖον λόγον;

— Διότι θέλω νὰ παραδίδωμαι τὰ Γαλλικά μου.

Λοχαγὸς τις μανθάνει ὅτι πολλοὶ ἐν τῷ λόχῳ του ἔχουσι παράπονα ἐναντίον του. Ἡμέραν τινὰ, ἐνῶ ἔτελοῦντο γυμνάσια, προσκαλεῖ τοὺς ἔχοντας τοιαῦτα παράπονα νὰ προχωρήσωσι δύο βήματα καὶ ἀναφερθῶσι.

Μετ' ὀλίγον δλόκληρος ὁ λόχος προχωρεῖ ἐν σώματι δύο βήματα.

— Ἄλτ! φωνάζει ἀμέσως ὁ Λοχαγός, οὔτινος τὸ πνεῦμα δὲν ἐταράχθη ὑπὸ τῆς ἀνελπίστου ταύτης γενικῆς καταδρομῆς. Ὁραῖα κίνησις! Ἠδῆ, δύο βήματα ὀπισθεν, καὶ ἀνάπασις...

Ὁ Γ. νομίζει ὅτι ἔχει τὸ μονοπώλειον τῶν εὐφυολογιῶν. Ἐσπέραν τινὰ εὐρισκόμενος ἐν τινι συναναστροφῇ ἐνησχολεῖτο εἰς τὸ νὰ ἐπιδεικνῆ τὴν λεπτότητα τοῦ πνεύματός του.

— Γνωρίζετε, κύριε, λέγει μειδιῶν εἰς τινὰ παρακαθήμενον ἐν σιγῇ, πόσα ἔτη δύναται τις νὰ ζήσῃ ἀνευ ἐγκυφάλου; Βεβαίως σεῖς θὰ γνωρίζετε!

— Ὁ, κύριέ μου! ἀπαντᾶ ἀφελῶς ὁ ἕτερος. Δύνασαι πρῶτον νὰ μοὶ εἴπητε πόσα ἔτη ἐζήσατε σεῖς;

BIBLIA YPER TON EN FYLAKH

ΔΕΛΤΙΟΝ ΙΒ'.

Ἀνώνομος πρὸς ἀγορὰν βιβλιῶν φρ. 200.

* * ΠΑΡΟΡΑΜΑ. Ἐκ τῆς ἀστυνομίας εἶχον ληφθῆ φρ. 14, καὶ ὄχι 12.